

# אלו טרפות פרק שלישי חולין

## מו.

### עין משפט נר מצוה

כג א ב ג ד מ"י פ"ט  
מ"ג חטונה ה"ג ד  
כמג עין סג טו"ש י"ד  
סמון ז ל טק"ה ו עיין  
בה"ש:  
כד ה מ"י טס פ"ח ה"ג  
כז סמג טס טו"ש  
י"ד ט"י מ"ג טק"ה א:  
כה ו ז מ"י טס ה"ג כג  
ולחומר ועיין כ"ח  
בה"ש:  
כו ח מ"י טס ה"ג כה  
טו"ש טס ט"י ה:  
כז ט מ"י טס פ"ח ה"ג  
ח סמג טס טו"ש  
י"ד ט"י ל טק"ה א:  
כח י מ"י טס טו"ש טס  
טק"ה ז:

### שיטה מקובצת

א וכל אותו בין הפרשה  
טרפה: ב כשהיא מעורה  
ודבורה: ג הא איכא  
שהיה כולה קיימת: ד על  
שם שקודם התחתן אדם:  
ה ואינו יודע או שמא  
מטין עובי פצול ראשון  
עד פצול ב' קרוי  
בין הפרשות: ו במקום  
ששוככות על הגוף דהיינו  
למטה:

### ריבוי גרשום

עד ועד בכלל כו' כלומר  
אמרת עד אחת טרפה עד  
ועד בכלל כו' אם תמצא  
לומר עד ולא עד בכלל  
שהראשונה אינה בכלל  
מחוץ פי פרשה ראשונה  
מהו שהיא ביניים בין  
סוף הפרשה לתחתן פרשה  
של ראשונה מהו ישנה  
בכלל חוט השדרה אי לא:  
אם תמצא לומר עד ועד  
בכלל פרשה (ראשונה)  
[עצמה] בכלל מחוץ נאן  
לאן א' אבל לא שניה.  
אם נישלה פרשה שניה  
עצמה עצם וגם מחוץ תידון  
בכשר ולא כחוט השדרה:  
עד בין אנפים: עד כפי  
העוף: כי הא דר' חייא  
זריק ליה כלומר ר' חייא  
זריק ליה וטרף בהמה  
שלא נשתיר ממנה כזית  
ור' שמעון ב"ר מטביל  
ביה כלומר אכיל ליה  
ע"י שיכול ומכשר לבהמה  
א"ע דלא הוי כזית:  
במקום שהיא חיה כלומר  
באותו מקום שהיא חיה:  
הילכך בעינן כזית במקום  
מרה כו' כלומר הן במקום  
מרה והן במקום שהיא  
חיה: מתלקט מהו כלומר  
דלא הוי כזית במקום  
אחד אלא מתלקט בכמה  
מקומות: כרצויה מהו  
כלומר ארוך וקצר: מורד  
מהו דלא הוי כזית עב אלא  
מורד: אי למ"ד כזית  
במקום מרה האכא כלומר  
כיון דמעורה בטרפשה:  
ואמרי לה קראת תתא  
דשתי קרבות יש בריאה  
וסימנך כיונת דוורדא  
כו' כלומר אדם הפנימי  
כוורד: תתא מין מרברב  
דאמר

**עד ועד בכלל או עד ולא עד בכלל.** מדאמר צבירין [למן דף נה.] כל  
שיעורה דשיערו חכמים להחמיר ליה לנפשת מידי דהני מילי  
במשנה או בצרייתא אל כל הכא מימנא היא: **ואם תימצא לומר עד**  
**ולא עד בכלל פי פרשה מהו.** אף על פי שאמר שמואל עד בין  
הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמנא  
מתחלת עובי פיול ראשון עד פיול  
שני שלמטה הימנו קרוי בין הפרשות  
ראשון ועד ולא עד בכלל ואינו יודע  
או שחא מסוף עובי פיול ב' קרוי  
בין הפרשות שזהו בין הפרשות ממש  
אזל מה שהיא כנגד עובי החוט  
המתפלל לא מיקרי בין הפרשות  
וטרפה אי נמי משום הכי מספקא  
ליה שחא פי פרשות עצמן דהיינו  
עובי פיול ראשון הוי בין הפרשות  
דקאמר שמואל לפי שהוא בין חוט  
המתפלל לשמאל לחוט המתפלל לימין  
והא דנקט שמואל עד בין הפרשות  
ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד  
מתחיל לזאת ולהתפלל קודם לתזכרו  
ודוקא אס עד ולא עד בכלל איבעיא  
ליה צפי פרשה ראשונה אל כל אס עד  
ועד בכלל לא מני למיבעי פי פרשה  
שניה מהו דמנה נפקר הוי בכלל  
אינו יודע כמו בין הפרשות שני  
דהא עד בין הפרשות ראשון קאמר  
דטרפה ומו לא ואס אימא דפי  
פרשה אינו קרוי בין הפרשות הרי לא  
אמרינן שהיא טרפה אל כל עד בין  
הפרשות ואין זה בין הפרשות ואס  
הוא קרוי בין הפרשות האמר שניה  
אינו יודע ובכלל שניה יש לו להיות:  
**ואם תימצא לומר עד ועד בכלל**  
**פרשה עצמה מהו.** פירש  
צקונטרס נפקס הפיול עלמה מן  
החוט מהו ונראה דאפילו דאס תימני  
לומר דעד ולא עד בכלל הוה מני  
למיבעי צפרשה עצמה את"ל דפי  
פרשה טרפה אל כל אי פי פרשה  
כשרה אז ודאי ליכא למבעי דכ"ש  
פרשה עצמה ועוד י"ל למבעיא ליה  
אס נפקס הפיול ברחוק ממקום  
חיבורו כנגד חוט השדרה שזין פיול  
ראשון לפיול שני שהוא בין הפרשות  
ראשון והשתא לא מני למבעי אל כל  
את"ל עד ועד בכלל: **מאי לאו**

**ראשונה ושניה.** הא דנקט שניה משום דאי הויה טרפה הוה שייך  
למבעי כל הנך צעיות כגון צרשונה: **למנא מן האנפים.**  
יש להסתפק אס למטה ממקום חיבורו בגוף קאמר אס למטה  
ממקום ששוככות על ח' העוף דהיינו למטה מסוף עמס של כנף  
המחובר בגוף: **ערוקאי.** רבי זירא לא היה נרץ לצרוח דאזני  
גבאי של מלך היה דנהג בצבואתא תליסר שנין כדאמר צפרק  
זה צורר (פאהדין סה): דכי הוה אתי ריש נהרא למתא כי הוה חוי רבנן  
אמר להו לך עמי בל צבדריך: **הלכך בעינן ביית במקום מרה**  
**ובזית במקום שהיא חיה.** הכי קיימא לן כדפסקין לעיל (דף מג.)  
הלכה כדברי האומר בזית: **ואמרי לה קראת תתא.**  
כלומר עס עילאה דאי תתאה גרידא הא פסקין בסמוך  
דבעינן תרויהו ואס כן לא הוה ליה לא כרז: **ואל כשמואל:**  
**איניב**  
א' לפי הניסוח שלפנינו נמ"י  
אין מוכן משי"ל אל כל לא שיהא  
ואולי נזכירא אחרת ה"ה לו  
דפרשה ראשונה בכלל מחו  
אל כל שניה וכו'.

**עד ועד בכלל.** והכי קאמר מן הראש ועד בין הפרשה ראשונה וכל  
איתו בין אז בכלל טרפה או דלמנא הכי קאמר עד ולא עד בכלל  
טרפה שליטת כשרה שניה אינו יודע ה"ה לראשונה דמספקא ליה  
וממילא משמע ולא אצטריך לפרושי ראשונה ושניה אינו יודע  
דכיון דאמר ודאי טרפה עד אחת  
ולא היא בכלל מכלל דמכאן ועד  
שליטת מספקא ליה וחדא מינייהו  
הוא דנקט דלא תימנא שניה כשליטת  
לקולא: **את"ל עד ולא עד בכלל**  
**פי פרשה מהו.** נפקס החוט הגדול  
כנגד פי הפולין הראשונים במקום  
פיול מהו בכלל טרפה הוא או בכלל  
אינו יודע הוא מי אמרינן עד בין  
דוקא ופי הפרשה טרפה או לאו  
דוקא: **ואס"ל עד ועד בכלל.** ליכא  
למיבעי צפי הפרשה מדי דודאי  
טרפה דאפילו חוט שכנגד הפסק  
שבין שני הפיולים טרפה וכ"ש פי  
פיול הראשון אל כל הכי קא מיבעיא  
ליה נפקס הפיול עצמו מן החוט  
מהו וצפרשה ראשונה קאי: **סידון**  
**כצבא.** שאס נפקס הפיול כשרה לא  
ה"ג מאי לאו ראשונה ושניה לא  
**שליטת.** מאי לאו פיול ראשון ואס"ג  
דחוט של אחריה עדיין בכלל טרפות  
או בכלל ספק הוא וכן שני לשון  
מורי. ח' לשון אחר בין הפרשות הן  
זלעות קטנות של אליה. פרשות הוא  
צפר המפריש בין זלע לזלע. (בין)  
נפין הפרשות זלעות שבין פרשה  
לפרשה: **גדי שמו.** ח: **זליעה טפי.**  
הזלעות נזלעין ואין יזכירן כשהוא  
ח: **זליעי טפי.** ונפשת הצפר  
והכל דומה לזלעות. וכל לשון זה אינו  
נראה לי ומפי גאון שמעתי: **עד**  
**אחת.** עד בין הפרשה ראשונה  
דהיינו זלע ראשונה של אליה:  
**טרפה.** אס נפקס החוט: **צפי רז**  
**הווא עד ועד בכלל.** שאס נפקס  
החוט כנגד זלע הראשון טרפה  
דאינו נמי קאי בין שתי פרשות שיש  
הפרש בינו לזלעות הגדולות: **ולא**  
**עד בכלל.** ובכלל אינו יודע הוא:  
**פי פרשה.** נפקס החוט אל כל מחלת  
העמס ולא כנגדו ממש מאי צבדי  
עמס חשיב ואינו יודע או צבדי

פרשה קמייתא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא  
ולא מבין הפרשה: **פרשה עצמה.** נפקס החוט כנגד פרשה שניה  
צפר שבין זלע ראשון לשני מהו צבדי ראשון שדינן ליה וטרפה או  
צפר זלע שני שדינן ליה ואינו יודע: אס נפקס  
החוט כנגדו. ולהאי לישנא גרס מאי לאו פרשה שניה. ומפי גאון  
אחר שמעתי פרשה עצמה נצטר הזלע עצמה. ולשון מורי הראשון הגון  
וסייג מלמתי לו בהלכות גדולות והוא עיקר ש: **עד למטה.** מכנפיו  
הוי כח חוט השדרה דליה: **ולריש לקיש עד כנגד בין אנפים.**  
ומו לא: **ושלחו ליה דבי נשיאה.** שלחו צבדילו שילך אללס: **והא**  
**אן סגן.** גבי אללו כשרות צמתני' [למן דף נה.]: **זריק לה.** לזהמה שלא  
נשמיר בה כזית מן הכבד דקסבר טרפה: **מטביל לה.** אוכלה. וכל  
מחלס ע"י טבילו חומץ או חרוסת כך שמעתי. אל כל נראה צעני  
דצאיסור והיתר ערף ומכשר הוה שייך למיתני זריק ומטביל לא  
שייך ציה ומסתברא דהכי קאמר רבי חייא זריק לה לכבד של כל צהמה ולא היה אוכלו דלא הוה חשיב ליה ורבי שמעון מטביל ליה דף  
על גב דלאו צבדי ליה משום צריאוחא דקסבר צהמה תלויה צו כדקיי"ל (ברכות דף מד.): כל נפש חשיב נפש וכלאמרין (לעיל דף  
ג.) הרווא שיצירא חומץ כזית צפר קודם שחא נפשה הילכך אס לא נשמיר כזית להעלות ארוכה שיחור וירפא טרפה ולר' חייא לא  
צעי כדי להעלות ארוכה אל כל שזירא פורתא מקום תליא דמרה דשזירא צפרקו צפרקו מרה צעין דלנקמן: **עשיין מקמיין.** רבי שמעון בן  
רבי צנו של נשיא היה. ומקמן לשון ערין: **פולמוסא.** חיל השלטון: **ערוקאי.** גמירי מינאי הא מילתא כזית שאמרו במקום מרה היא:  
**מקום שהיא חיה.** שהכבד חיה ממש דהיינו מקום תלייתא כשהיא מעורה שדבוקה תחת הכליות זה נראה לי ומלמתי. לישנא אחרינא  
ציותרת הכבד איבר"ש צלע"ו והן טרפשינן: **מסלקט מהו.** כזית ממלקט ולא במקום אחד אל כל חזי כזית כאן וחזי כזית כאן: **מרוד.** מרוקע  
טינצ"א צלע"ו וגרע מרכוועה: **נדולה.** נעקרה צמקומות הרצה: **ומעורה צטרפשה.** כאן מעט וכאן מעט וכולה קיימת: **הא איניא.**  
גהרי כולה קיימת: רב נחמן קרמא תתאה ס"ל: **ויסונא דורדא.** מלבוש אדם שהריאה מונחת צו. ורדא על שם שקרום  
זתמתון אדם הוא כדאמרין לקמן (עמ"ה ג) כאהינא סומקא: **דאגליה.** שיעטל קרום העליון והופשע כמו גלודה דמתניתין [למן דף נה.]:  
כאהינא

א [ברכות טו:] ואס נאמן,  
ב [ברכות ט"ז:] והא"ש  
ר' יואי אומר עד בין כו'  
ויר"ל אחר עד למטה כו',  
ג [למן דף נה.] [מנחות  
טו:] ה' ז"ל כדרכא  
כדלמנא צבדינן, ו' ז"ל  
רכא, ו' ז"ל ל' ח' [מנאן  
חור לרף מה:] ט' ע"כ  
פירשו לפי לשון אחר,  
ו' עיין רש"י, ט' ע"כ  
מהר"ם,

### הגהות הב"ח

(ה) נבי יואי אומר עד  
למטה:

### לעזי רש"י

איבר"ש [איבר"ש].  
טרפה.  
טינצ"א. דק. רה.

### מוסף רש"י

הא נשתיר דהימנא  
כלום כשרה. דעמ"ד  
להיציאות ולהתפלות  
הפרדט ע"י שמו.  
מקמיצין. ר' שמעון שהרי  
צן נשיא ועשיר היה, קמנן  
עלן (מנחות טו.). במקום  
שהיא חיה. פי דהיינו  
צמקום שמויה בחרי הכבד  
(הפרדט טו.).